

THE SINGLE SKIN SQUAD

ERIK DE VRIES, EWOUT VAN ROOTSELAAR, ISAAC BIJSTAD

De adrenaline giert door mijn lijf. Ik sta als een BASE jumper op een vrijstaande rotspilaar naast de messcherpe graat van de imposante Gartnerwand. We zijn halverwege de route naar de Bleispitze, waar we met onze single skins willen starten. Het gras staat op heuphoogte en de startwindows tussen de nevel zijn niet overdreven lang. Deze crashcursus is niet voor warmdouchers!

Tekst: Erik de Vries

Foto's: Peter Blokker, Dave Laroo, Erik de Vries

Hoe ik hier terecht ben gekomen? In mijn jeugd trok ik met mijn ouders al door de bergen. Mijn vader, Louis, vloog toen al. Jaren later vroeg mijn vader of ik en mijn broertje mee wilden op een Ferrata & Fly tocht. Het klimmen van de Via Ferrata's vond ik geweldig. Ik vloog met een tandempiloot naar het dal en dat was ook een gave ervaring, maar zelf vliegen leek ontoegankelijk. De uitrusting en opleiding vormden een denkbeeldige drempel, en mijn ambities bogen af naar het alpinisme.

Jaloers op paragliders

Met een aantal vrienden ging ik met Peter van Pedro Verticalo Adventures de Mont Blanc op. Het was één van de eerste serieuze bergen die ik met mijn maten beklom maar het ging ons goed af. We beklommen de Mont Blanc te voet vanaf de Italiaanse kant, zonder gebruik te maken van kabelbaantjes. Werken voor het resultaat, op eigen kracht doelen bereiken, dat is de spirit die we delen in dit team. Tijdens de afdaling zien we paragliders starten van de flanken van de Dôme du Goûter. Jaloers kijken we er naar. Tsja, dan leer je toch vliegen?

Twee jaar later komen we Peter weer tegen, bij het EOFT filmfestival. Door het kijken naar al die outdoorfilmpjes barsten we van de inspiratie en willen we weer op avontuur. Peter heeft wel een idee: laten we de hoogste berg van Europa beklimmen, Mount Elbrus in de Russische Kaukasus. Tof plan, maar Peter heeft hem al eens beklommen. Hij wil ons best naar de top helpen, maar is van plan om er dan af te vliegen. En wij dan??? "Tsja, dan moeten jullie ook leren vliegen!"

Van lijnspaghetti tot soarpiloot

We gaan ervoor! En ja, het klinkt en is nogal

ambitieu. Een climb & fly expeditie naar de hoogste berg van Europa op de agenda zetten zonder paraglidingervaring. Maar dit plan is zo ulтім, dat we supergemotiveerd zijn en een steile leercurve schrikt ons niet af. We kopen lichtgewicht materiaal – single skins – en we trainen er op los. Windfinder staat op het scherm van de mobiel gebrand en als het even kan gaan we soaren, hand-

lieren en groundhandlen. Oefenen is onze eerste prioriteit. Naast kiten, mountainbiken, klimmen enzovoorts... Hoe dan ook, in één jaar tijd gaan we van gepruts met lijspagheti tot volwaardige soarpiloten.

Crashcursus in Oostenrijk

In Nederland hebben we gedaan wat we konden doen. Hoog tijd voor een berg-

cursus. Of een crashcursus, zoals dit soort trainingen met steile leercurve ook wel genoemd worden. Kleine groep, veel aandacht en feedback van het instructieteam, zelf proberen en uitdagingen niet uit de weg gaan. Dan maar wat meer misstarts en fysieke uitdagingen. We willen meer leren dan uit een kabelbaan stappen en naar beneden glijden. We treffen Peter Blokker en Peter

Rehorst op het landingsveld in Lermoos. Ze komen net uit de lucht. Peter Rehorst legt haarfijn uit hoe het hier werkt. Hij klinkt streng en enthousiast tegelijk. We komen er al snel achter dat er veel mogelijk is, als we maar goed luisteren. Na de briefing gaan we omhoog – voor deze keer met de kabelbaan – om in te vliegen en het instructieteam te laten zien wat voor vlees ze in de kuip

hebben. De Grubigstein is een interessante plek. Mooie grote startplekken op allerlei windrichtingen, maar de landing is vanaf de startplek niet te zien. Dat is nieuw voor ons en we moeten meteen scherp zijn. Het gaat allemaal goed, we krijgen wat tips en gaan meteen nog een keer. Dit geeft vertrouwen, in onszelf, het materiaal en de instructeurs. Wat een kick.

Kwaliteit over kwantiteit

De daarop volgende dagen kiezen we voor hike & flytochten. Daar gaan uren in zitten, die we ook hadden kunnen benutten voor meer vluchten met kabelbaanondersteuning. We kiezen bewust voor de kwaliteit over kwantiteit. De combinatie van lichamelijke inspanning, je plek zoeken om te starten tussen rotsen en heuphoog gras, het

inschatten van de condities zonder andere piloten in de lucht... Hier komen we voor en we leren in hoog tempo bij. We kunnen het ook goed bijbenen. Ook al zijn we nog maar kort actief met paragliden, we werken hier al jaren naar toe zonder het bestaan ervan te kennen. Andere outdoor sporten en extreme tochten hebben ons klaargestoomd voor hike & fly. Het omgevingsbewustzijn dat we getraind hebben op de graat van de Matterhorn, kunnen we hier gebruiken als we het scherm boven ons hoofd moeten controleren terwijl we een puinhelling afrennen.

De kers op de taart

De omstandigheden zijn soms sportief te noemen, maar het zit ons niet tegen. Onze hike & fly tochten blijken stuk voor stuk goed gekozen en we kunnen elke keer vliegen. Naar beneden lopen is verleden tijd. Hike & fly geeft voldoening. Bij iedere stap omhoog geef je energie af. Die energie voel je terug stromen op het moment dat je scherm je van de grond tilt. Je moet je vlucht verdienen. Op onze laatste dag geeft Peter Blokker ons de keuze. De Zugspitze af vliegen of een klimtocht over de Jubiläumsgrat van de Zugspitze naar de Alpspitze. De omstandigheden om van de hoogste berg

van Duitsland af te vliegen, met name in de zomer, zijn zelden goed. De berg staat nogal in de wind en om er te kunnen starten is een zuivere westenwind nodig. Het lijkt vandaag perfect te zijn, een unieke kans dus. De prachtige Jubiläumsgrat moet maar wachten. De startplek op de Zugspitze is technisch, maar we zien het resultaat van vier dagen trainen. Wat een voorrecht om onze crashcursus af te sluiten met deze geweldige vlucht. Dit is de kers op de taart. Als we naar huis rijden bespreken we de plannen voor het vervolg. Ons B2 brevet afronden, trainen, en de Elbrus expeditie voorbereiden. Jullie horen nog van ons!

